

HK

Verslag van de tweede bespreking van specialisten inzake
vrije migratie op 28 September 1950.

Daar de antwoorden op de questionnaire nog niet van alle delegaties binnen waren, bleef een bespreking van de feitelijke toestand nog achterwege en bepaalde de discussie zich tot de principiële punten.

De Belgen én Luxemburgers stelden voor in art. 17 na e een nieuwe letter in te lassen, met als inhoud:

" Veiller à ce que les mouvements de la main-d'oeuvre entre les différents pays adhérents soient facilités par des mesures à la fois de nature à promouvoir le plein emploi et compatibles avec l'équilibre économique des pays intéressés".

De Fransen deden mondeling het voorstel art. 19, dat de "engagements des Etats" behandelt, aan te vullen in deze zin, dat de deelnemende landen zich verplichten:

- a. de ontwikkeling van de productie te vergemakkelijken, hetgeen impliceert, dat vrije migratie wordt toegelaten, indien dit tot het doel dienstig is;
- b. de tewerkstelling van specialisten (geschoolden) te vergemakkelijken, omdat het doel van het Plan Schuman is, de productiekosten zo laag mogelijk te maken. Dit zou impliceren een voorkeur voor vreemde geschoolden boven tewerkstelling van eigen niet-geschoolden, indien in het eigen land niet voldoende geschoolden aanwezig zijn;
- c. in het bijzonder voorkeur te geven aan de arbeiders, die het slachtoffer zijn geworden van de verschuivingen in de werkgelegenheid, veroorzaakt door het in werking treden van de Marché Unique voor kolen en staal;
- d. geen discriminatie naar nationaliteit toe te passen, zulks in verband met het algemene sociale doel van het Plan.

Duitsland verklaarde zich met dit voorstel accoord. Deze delegatie zou echter de voorkeur geven aan een andere term dan die van "spécialistes", want het gaat ook om de andere arbeiders, die in deze twee bedrijfstakken thuis behoren. Voorts

Min. van B.V. 1262 Plan Schuman II
ARA, MMEZ, BEB, 562

betoogde zij, dat de regeling van de sécurité sociale niet per bedrijfstak kan worden geëffectueerd, zodat te dien aanzien de landen zouden moeten worden verplicht hun gehele sécurité sociale wederkerig te maken.

De Nederlandse gedelegeerde (voor zichzelf overwegende, dat het Belgische voorstel de Haute Autorité een taak zal geven, terwijl het Franse voorstel zegt dat de deelnemende landen iets zullen nastreven) koos voor het Franse voorstel. Met dit voorbehoud evenwel, dat de formule "les Etats s'engagent à faciliter..... (volgen de punten a-d, hierboven vermeld)", die te obligatoir is, zal worden vervangen door een meer soepele formule, volgens welke de landen zich verplichten de mogelijkheden op dit gebied te onderzoeken. Dit voorbehoud werd o.m. geargumenteed met een verwijzing naar de door Duitsland verkondigde mening, dat de sécurité sociale in één trek over de hele linie gelijkgeschakeld behoort te worden.

De Franse delegatie zal, gehoord de discussies, een tekstvoorstel gereed maken.

In deze bespreking namen de Italianen een geïsoleerde positie in. Volgens hen zijn de besproken voorstellen niets anders dan een als wens uitgedrukte constatering van wat er al aanwezig is in de diverse bestaande of in voorbereiding zijnde arbeidsverdragen. Het Italiaanse parlement zal, wil het dit Schuman-verdrag aanvaardbaar achten, méér verlangen. Deze delegatie is er echter niet in geslaagd de andere vertegenwoordigers, de voorzitter inclus, te doen inzien, wat men meer verlangt, indien het - naar de Italianen zeggen - niet de bedoeling is hun leger van werklozen over de Schuman-landen te laten uitzwermen.

De Italiaanse delegatie zal voldoen aan het verzoek, haar inzichten in een tekstvoorstel neer te leggen, zodat voor de volgende bijeenkomst drie voorstellen ter tafel zijn, n.l. ^{ook} een Belgisch voorstel, dat eigenlijk al door het Franse voorstel is overvleugeld (afgewacht dient te worden hoe dat Franse voorstel zal zijn).

De datum voor een volgende bespreking kon niet worden vastgesteld, daar de Duitse delegatie de wens te kennen gaf, in de week van 3 - 8 October in het geheel niet bijeen te komen. Deze moeilijkheid werd, na ampele discussie, ter oplossing verwezen naar het Comité Restreint.

Parijs, 29 September 1950.